

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' εὐνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
είας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κατανομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίῳ Δωτέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) Οὐίλκη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ,
(συνέχ.)

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
προληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐκέρχαις 8.50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Τοῦ ἱατροῦ Σαριζιῆ εἰδοποιηθέντος, ἡ
νεκροψία ἐμελλεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀνευ ἀνα-
βολῆς. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λαυ-
ρεντίου, ὁ ἀνακριτὴς διέταξε τὴν μετα-
φορὰν τοῦ πτώματος τῆς κυρίας Δαλισιέ,
εἰτα προέβη εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς
ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐρεῦνης, ἥς ἤρξατο ὁ ὑπαστυ-
νόμος.

Τὸ γραφεῖον περιεῖχεν, ἐκτὸς διαφόρων
ἐγγράφων καὶ ἀντικειμένων ἀσημάντων,
χρεώγραφα καὶ ἀποδείξεις 120 περίπου
χιλιάδων φράγκων, ἀποτελούντων πιθα-
νῶς ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν τῆς κυρίας
Δαλισιέ. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἄλλως τε συν-
εφώνει μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Λαυρεντίου.
Μικρὸν ἐβένινον κιβώτιον, τεθειμένον ἐπὶ
τραπέζης ἐν τῇ αἰθούσῃ, εἴλυσεν τὴν
προσοχὴν τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ ὑπαστυνό-
μος εὗρε τὴν κλεῖδα αὐτοῦ ἐντὸς σύρτου
καὶ ἤνοιξε τὸ κιβώτιον. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον:
τετράς τόμων δεδεμένων καὶ φερόντων τὸν
ἀριθμὸν τοῦ λυκείου, ἐν ᾧ ὁ Λαυρέντιος
εἶχε σπουδάσει, στέφανοι ἐρρυτιδωμένοι
ἐκ χάρτου πρασίνου εἰς σχῆμα φύλλων
δάφνης, βιβλίον ὠρῶν κεχρυσωμένον καὶ
τέλος μικρὰ φωτογραφία δεκαετοῦς ἡ
ἐνδεκαετοῦς παιδίου· τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ
ἀνεγνωρίζετις ἦδη· ἦτο ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος πα-
ρετήρησαν τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα μετὰ
σεβασμοῦ τινοῦ. Πόσον ἡ μήτηρ ἐκείνη
ἠγάπα τὸ τέκνον τῆς! Οὐδὲν λοιπὸν εἶ-
χεν ἀπογοητεύσει τὴν καρδίαν τῆς, ἀφοῦ
πάντα τὰ ἐνθύμια ἐκεῖνα ἦσαν πάντοτε
ἐκεῖ, εὐλαβῶς διατηρούμενα! Ἀναμφι-

βόλως κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας καὶ
κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς θλί-
ψεως, πολλάκις εἶχε ρίψει τὸ βλέμμα τῆς
ἐπὶ τῶν προσφιλῶν ἐκείνων κειμηλίων
καὶ εἶχεν ἀντλήσει ἐξ αὐτῶν θάρρος καὶ
ἐλπίδας!

Καὶ ὁ προσφίλης ἐκεῖνος υἱὸς ἦτο ὁ
δολοφόνος τῆς!

Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κιβωτίου εὗρίσκοντο
κοσμήματά τινα, περιδέραιον, βραχιόλιον
καὶ εἰς ἄρραβῶν, δύο παλαιαὶ ἐπιστολαί,
πολλάκις ἀναγνωσθεῖσαι, ἃν ἔπρεπε τις νὰ
κρίνῃ ἐκ τῆς τριβῆς τῶν πτυχῶν. Ἰδοὺ τί
περιεῖχεν ἡ μία τῶν ἐπιστολῶν:

Τουρίνον 26 Ἀπριλίου 1844.

Ἀγαπητῇ μοι Δώρα,

«Δὲν σε συγχαίρω δι' ὅ,τι ἔπραξας.
Διατὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου νὰ ἴδῃς
τὸν κύριον Τ; τὸν παρεκάλεσες νὰ ἀπο-
σύρῃ τὴν μήνυσίν σου, ὑποσχόμενῃ νὰ τὸν
πληρώσῃς καὶ ἐκεῖνος παρεδέχθη. Ἐφο-
ρολόγησες ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου καὶ
τοὺς ἐδικούς σου καὶ δὲν ἡσύχασες παρ'
ἀφοῦ ἐπλήρωσες τὸ ἔλλειμμα τοῦτο ἦτο
γελοῖον καὶ ἀνωφελές, ἀφοῦ ἡ μήνυσις
ἔγεινε καὶ θὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Ὁ κύ-
ριος Τ* θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶνε ἀβάσιμος,
ὅτι ἡπατήθη ἢ ὅτι δὲν ἔλαβε χρήματα
ἐκ τοῦ ταμείου σου; Θὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς
εἰδικὰς τοῦ τὰς πλαστογραφηθείσας ὑπο-
γράφας; Ποσῶς πιθανὸν δὲν εἶνε τοῦτο;
ὀλίγον ἂν πείσουν τὸν κύριον Τ* θὰ ὁμο-
λογήσῃ τὴν ἀλήθειαν· τί τὸν μέλλει; θὰ
προσπαθήσῃ νὰ τήρησιν τὸν λόγον σου· θὰ
κρατήσῃ τὸ κέρδος καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ
ἐνεργήσῃ.

Ἰδοὺ πῶς ἀπέφυγες τὴν καταδίκην!
ἂν δι' ἐμὲ τὸ ἔπραξες εἶχες ἀδικον. Αἱ
ἀποφάσεις τῆς γαλλικῆς δικαιοσύνης μοι
εἶνε ὅλως ἀδιάφοροι· δὲν θὰ τὰς ὑποστῶ,
διότι δὲν θὰ ἐπαναθέσω τὸν πόδα εἰς
Γαλλίαν. Ἐὰν τὸ ἔπραξες διὰ σε καὶ
πρὸ πάντων διὰ τὸν υἱόν σου, ὑπῆρχε μέ-
σον τι ἀπλούστερον. Νὰ φύγῃς καὶ νὰ
ὑπάγῃς μετ' αὐτοῦ μακρὰν· εἶνε παιδίον,
οὐδέποτε θὰ ἐμάνθανέ τι καὶ οὐδεὶς ποτε

θὰ ἐσυλλογιζέτο νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ.

»Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν γνωρίζω διατὶ ἀσχο-
λουμαι εἰς ὅλα ταῦτα καὶ διατὶ, ὅτε ἐμ-
ῶν τὰς ἐνεργείας σου ἡσθάνθην οἶκτον
κἀπὼς. Εἶνε βέβαιον ὅτι ἂν εἶχον ἀκόμη
τὰς 40,000 φράγκων, τὰς ὁποίας εἶχον
λάβει μαζί μου θὰ προσεπάθουν νὰ σοὶ
τὰς ἀποστείλῃ μετὰ τὴν ἐντολήν νὰ τὰς
μεταχειρισθῇς ὑπὲρ τοῦ Λαυρεντίου. Ἀλλὰ
δὲν τὰς ἔχω πλέον. Διερχόμενος τὰ σύνορα
ἐπροδόθην καὶ ἐφορολογήθην φοβερά.

»Ἐπειδὴ ἦσο πάντοτε καλὴ, θὰ ἀνη-
συχῇς, στοιχηματίζω, μανθάνουσα τὴν
θέσιν μου. Ἡσύχασε ὅμως, διότι περι-
μένω κέρδη.

»Ἄν ὁ Λαυρέντιος ἦτο ὀλίγον μεγα-
λείτερος θὰ τὸν ἐλάμβαναν μαζί μου· ἀλλ'
εἶνε ἀδύνατον. Σοὶ τὸν ἀφίνω. Ἀνάθεψέ
τον ὡς δύνασαι, καὶ εὐχομαι νὰ σοὶ προ-
ξενήσῃ ὀλιγωτέρας θλίψεως ἐμοῦ. Δὲν θὰ
μὲ ἐπανίδητε οὔτε σύ, οὔτε ἐκεῖνος.

»Τελειῶνων τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν αἰ-
σθάνομαι παράδοξον συγκίνησιν. Εἶνε ὁ
τελευταῖος ἀποχαιρετισμός. Ἀλλῶς τε
λυπούμαι διότι σὲ κατέστησα δυστυχῇ.
Μὴ μὲ συγχωρήσῃς· θὰ ἦτο γελοῖον· τί
τὰ θέλεις· ἦτο λυπηρόν, διότι συννητήθη-
μεν καὶ μὲ ἡγάπησες. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν
τὸ παρελθόν, διότι εἶνε ἀνεπὶκρόθωτον.
Ἐτελείωσεν ὀριστικῶς.

»Υγίαίνε.

»Γεώργιος Δαλισιέ»

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἀν-
τήλλαξαν ἐκφραστικὸν βλέμμα μετὰ τὴν
ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς. Ὁ-
ποῖον φοβερώτερον δρᾶμα πρὸ 20 ἐτῶν!

Ἡ δευτέρα ἐπιστολή, γεγραμμένη ἰτα-
λιστῇ καὶ κατὰ δύο ἔτη νεωτέρα τῆς
πρώτης ἰδοὺ τί περιεῖχε:

»Ξενοδοχεῖον τῆς Παναγίας, ὁδὸς Μόντε
Κόρνο, 7 Ἰουνίου 1846.

»Κυρία,

»Ἀγνωστος σοὶ γράφει ὅπως ἐκπλη-
ρώσῃ ἱερὸν καθήκον, ἀνακοινῶν πιστῶς
τὰς τελευταίας σκέψεις θνήσκοντος, τοῦ
Γεωργίου Δαλισιέ, τοῦ συζύγου σου καὶ
τοῦ καλλιτέρου μου φίλου.

»Προχθές μετεβαίνομεν ὁμοῦ εἰς Ἀκίλαν χάριν ὑποθέσεων, ὅτε εἰς στροφὴν τινα τῆς ὁδοῦ, καὶ εἰς χιλίων περίπου βηματικῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦτου, προσεβλήθημεν ὑπὸ ληστῶν, οἵτινες, παρὰ τὴν ἀντίστασίν μας, μᾶς ἀφῆκαν σχεδὸν νεκρούς, ἀφοῦ μᾶς ἐγύμνωσαν. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐμείναμεν ἐκεῖ, ὅτε, τέλος, χωρικοὶ τινες μᾶς παρετήρησαν καὶ οὕτω μᾶς μετέφερον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο. Αἱ πληγαὶ μου δὲν εἶνε σοβαραὶ καὶ μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς γράψω. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ γράψω τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν κύριον Δαλισιέ.

»Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἐκυτὸν ἡννόησε τὸν κίνδυνον, καὶ χωρὶς νὰ βουκαλίζηται ἀπὸ ματαιὰς ἐλπίδας μὲ παρεκάλεσε νὰ πλησιάσω τὴν κλίνην του πλησίον τῆς ἰδικῆς μου, καὶ μοὶ ἐνεπιστεύθη τὰς τελευταίας του σκέψεις.

— »Ἡ δυστυχὴς ἡ σύζυγός μου, μοὶ εἶπεν, ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐτυχὴς, καὶ ἡμὴν τόσον ἀνάνδρος, ὥστε νὰ τὴν ποτίσω μὲ τόσας πικρίας. Διατὶ δὲν εἶμαι πλησίον τῆς διὰ νὰ τῇ ἐκφράσω τὴν μετάνοιά μου καὶ τῆς ζητήσω συγγνώμην!

»Ἐσυλλογίζετο ἐπίσης τὸν υἱόν του.

— »Ἀς ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτοῦ, μοὶ ἐπρόσθεσεν, ἃς τὸν προσέχει καὶ ἂν ἀνακαλύψῃ καὶ εἰς αὐτὸν τὰ αὐτὰ ὀλέθρια ἔνστικτα, ἅτινα μὲ κατέστρεψαν, ἃς προσπαθήσῃ νὰ τὰ περιστείλῃ τάχιστα...

»Πυρετὸς τὸν κατέλαβε, καὶ εἴτα παρὰφροσύνη. Ἐν τούτοις πρὸς τὸ ἐσπέρως τὰ φρικῶδη ταῦτα συμπτώματα ἡλαττώθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἡ διάνοια ἐπανῆλθεν. Ἐζήτησεν ἱερέα, ἀμέσως δὲ ἔσπευσαν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

»Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐγένετο ἡσυχώτερος· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐπῆλθε νέα προσβολὴ πυρετοῦ καὶ λιποθυμίας. Τὸ πρῶτ' ὑπέπεσεν εἰς νάρκην, ἐξ ἧς δὲν ἀνῆγέρθη πλέον. Ἡ ἀγωνία του ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ ἡρεμος, ἐξέπνευσε δὲ περὶ τὴν ἐνάτην.

»Τὸ σῶμά του εἶνε ἐδῶ, πλησίον μου, ψυχρόν. Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τῷ ἀποδώσω τὰ τελευταῖα καθήκοντα, διότι μόλις δύναμαι νὰ χαράξω τὰς γραμμὰς αὐτάς. Ἀλλ' ἡ μνήμη του δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλίπη, καὶ ἐν ᾧ ὑμεῖς θὰ θρηνῆτε τὸν σύζυγόν σας, εἰς δυστυχὴς θὰ θρηνῇ τὸν ἀριστον φίλον του....

»Αντώνιος Κρουζίνης.»

Ἰδοὺ τὸ τέλος τοῦ πρώτου δράματος· ὅποια ὀδύνη ἀπεκαλύπτοντο αἶφνης.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, δηλούσας ἐναργέστατα τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ σφάλματα τοῦ Δαλισιέ πατρός. Εἰς ἐκείνους, οἵτινες, παρὰ τὸ προφανὲς τῶν ἀποδείξεων, ἤθελον ἀκόμη ἀμφιβάλει, ἠδύναντο ἤδη νὰ παρουσιάσωσι τὰ αἷτια τῆς ἀτάκτου διαγωγῆς καὶ τῶν κακῶν ἐνστικτῶν τοῦ Λαυρεντίου. Ἐγίνωσκον ἤδη πόθεν τὰ εἶχεν ἀντλήσει. Ὁ υἱὸς ὁμοιάζε τὸν πατέρα!

Αἱ ἐρευνᾶι ἐπερατώθησαν. Ἄνευ ἐτέρας ἀνακαλύψεως, ὁ δὲ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἐπανῆλθον εἰς Παρίσιους.

Ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἀρξῶνται ἄνευ ἀναβολῆς ἐρευνῶν καὶ ἀνακρίσεων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαυρεντίου κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμόν. Τοιαύτη ἦν ἡ πρόθεσις τοῦ κυρίου Θουριέ. Ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ πρὸ τούτου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νεκροψίας, ἧτις ἐγένετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ὅθεν παρεκάλεσε τὸν ἱατρὸν Σαριζιέ νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του μετὰ τὸ πέρας τῆς νεκροψίας.

Ὁ ἱατρὸς ἦλθε πρὸς τὸ ἐσπέρως καὶ περιέμενε νὰ ἐρωτηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Κατὰ ποίαν στιγμὴν εἶχε διαπραχθῇ τὸ ἔγκλημα;

Τοῦτο ἦτο τὸ ζήτημα, ὅπερ ἀπησχόλει τὰ μάλιστα τὸν κύριον Θουριέ.

Ὁ ἱατρὸς ἐξέθηκε διὰ μακρῶν τὸν τρόπον δι' οὗ προέβη, καὶ τὰς παρατηρήσεις, ἃς εἶχε κάμει. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης καὶ ἐξ ὅλων τῶν περιστάσεων, ἐξήγαγε τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

Ἡ κυρία Δαλισιέ κατελήφθη κοιμωμένη. Ἐκ τῶν πληγῶν, ἃς εἶχε λάβει, δύο ἦσαν θανατηφόροι· καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἐπέζησε ἢ μόνον στιγμὰς τινας, ἐν τέταρτον τὸ πολὺ. Ὁ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ 38 μέχρι 40 ὥρων, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἔγκλημα διεπράχθη τὴν νύκτα τῆς 9ης πρὸς τὴν 10ην Ἰουλίου ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς 2ας τῆς πρωίας.

— Καὶ δὲν νομίζετε, ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ τὸν ἱατρὸν, ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη πρότερον;

— Ὁχι, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον.

— Μεταξὺ τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας καὶ τοῦ μεσονυκτίου ἐπὶ παραδείγματι;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Δὲν δύνασθε νὰ ὀρίσητε ἀκριβέστερον τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου;

— Ναί. Ἡ κυρία Δαλισιέ ἀπέθανεν ἐπὶ τῇ ὀκτῶ ὥρας μετὰ τὸ τελευταῖον τῆς γεῦμα. Ὅθεν, ἂν ὑποθέσετε ὅτι ἐγευματίσεν εἰς τὰς 2ξ, ὁ θάνατος θὰ ἐπῆλθε μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῶν δύο ὥρων τῆς πρωίας.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ.

Ἦδη ὅποιον ἦτο τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος;

Ὁ ἱατρὸς εἶχε φωτογραφίσει τὰς πληγὰς τῆς Κυρίας Δαλισιέ. Τὰ ἀντίτυπα ταῦτα εἶδει τῷ ἀνακριτῇ παρατηρῶν αὐτῷ ὅτι εἰς τὴν μίαν τῶν πληγῶν τὸ ἐγχειρίδιον εἶχε βυθισθῇ μέχρι τῆς λαβῆς. Λαμβάνων ὡς τύπον τὴν πληγὴν αὐτὴν ἐξήγαγε: 1ον μῆκος τῆς λεπίδος 12 ἐκατοστόμετρα καὶ 41 χιλιοστά, 2ον πλάτος, πλησίον τῆς λαβῆς (δηλαδὴ τὸ στόμιον τῆς πληγῆς) 19 χιλιοστόμετρα, 3ον πᾶχος 8-9 χιλιοστά. (Ἡ τελευταία αὕτη διάστασις ἐλήφθη κατὰ προσέγγισιν ἕνεκα τῆς συσπάσεως τοῦ δέρματος).

— Οὕτως, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, διὰ τῶν ἐνδείξεων τούτων θὰ ἠδύνατό τις νὰ κατασκευάσῃ τὴν λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου;

— Τοῦτο ἀκριβῶς εἰς τῶν βοηθῶν μου ἐπεχείρησε νὰ κάμῃ.

Καὶ ἐνεχείρισε τῷ ἀνακριτῇ ξυλίνην

λεπίδα, κατασκευασθεῖσαν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διαστάσεις.

— Ἄν ἡ λεπὴς αὕτη ἦτο ἐκ χάλυβος, ὑπέλαβεν, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐπροξένοι πληγὴν ἀκριβῶς ὁμοίαν πρὸς τὴν περιγραφθεῖσαν πρὸ τῆς νεκροψίας θὰ ἦτο δυνατόν ἡ λεπίς αὕτη νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ τραῦμα, ἐφαρμοζομένη ἀκριβῶς εἰς αὐτό.

Ὁ κύριος Θουριέ ἔλαβε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν ἱατρὸν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον οἱ δύο κλητῆρες, οἱ συνοδεύοντες τὸν Λαυρέντιον, ἐπανάφερον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστυνομίας, ἔνθα τὸν ἐνέκλεισαν.

ΙΕ'

Ἡ ὑπόθεσις Δαλισιέ εἶχεν ἤδη τὸ λυπηρὸν προνόμιον νὰ διεγείρῃ τὴν κοινὴν περιέργειαν. Αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον τὸ γεγονός λεπτομερῶς, αἱ δὲ ἐσπεριναὶ τῆς 11ης Ἰουλίου, περιεῖχον σύντομον ἀφήγησιν τῶν συμβάντων τὴν προτεραίαν, τοῦτέστι τῶν ὑπονοῶν τῶν γειτόνων, τῶν πρὸ τῆς οἰκίας συναθροίσεων, τῆς ἀφίξεως τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν πρώτων βεβαιώσεων. Μετὰ τὰς λεπτομερεῖας ταύτας, ἀνεγίνωσκέ τις τὴν στερεότυπον ταύτην φράσιν: «Ἐλπίζεται ὅτι τὸ ἔγκλημα τοῦτο, ὅπερ συνεκίνησε τοὺς κατόικους τῆς εἰρηνικῆς συνήθως συνοικίας ἐκείνης, δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητον. Ἡ δικαιοσύνη ἐπελήφθη δραστηρίως τῆς ὑποθέσεως».

Ἀλλὰ, τὴν ἐπαύριον 12, ἡ Ἐφημερίς τῶν δικαστηρίων ἦτο μᾶλλον λεπτομερὴς... Ὑπὸ τὸν τίτλον:

Τὸ Δράμα τῆς ὁδοῦ Καρδιέ, εἰς Βατινιόλ.

— Διπλὴ δολοφονία.

Τὸ δικαστικὸν φύλλον προσέθετε εἰς τὰς λεπτομερεῖς καὶ ἀκριβεῖς ταύτας πληροφορίας: τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου θύματος πρῶτον, ὀλόγραφον, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ μόνον στοιχείου, εἴτα τὸν μονήρη καὶ μελαγχολικὸν βίον τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἀφ' ἧς πρὸ τριετίας ὁ υἱὸς τῆς ἀπεχωρίσθη αὐτῆς, τὴν πρόσκαιρον ἀπουσίαν τοῦ Λαυρεντίου, τὴν φρικῶδη ἀγγελίαν, ἧτις τῷ ἀνεκονιώθη, κατ' ἣν στιγμὴν διεσκέδαζε, τὴν ἀπελπισίαν, ἧτις τὸν κατέλαβεν ἀφικόμενον ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος καὶ τέλος τὸ ἐλατήριο τοῦτου καὶ τὴν κλοπὴν τῶν 10,000 φράγκων· τὸν τρόπον καθ' ὃν πιθανῶς ἐξετελέσθη, ὡς ὑπενόει καὶ ἀνέπτυξεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὁ Μούλ, τὰς ἀνακαλυφθείσας ἐνδείξεις, δι' ὧν ὁ ἐνοχὸς δὲν θὰ ἐβράδυνε ν' ἀνακαλυφθῇ.

Ἠκολούθει ὑστερόγραφον: Τρίτη ὥρα. «Μανθάνομεν ὅτι ὁ δολοφόνος συνελήφθη· πολλὰ εἰσὶ τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ἐνοχὴν του· τὸ ἐπιζῶν τῶν θυμάτων του συνῆλθε καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν· ἀρκούμεθα σήμερον εἰς τὴν ἀπλὴν τῆς εἰδήσεως ταύτης ἀναγραφὴν· ἡ ἐξαιρετικὴ σοβαρότης τοῦ δράματος ἀπαγορεύει πᾶσαν προδικασιν».

Ἐκ τῆς ἐπιφυλάξεως ταύτης, ὑπὸ τὴν

ὅποιαν ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποπτεύσῃ τις τὴν σοδαράν ἐνοχήν, τὴν ἐπιβαρύνουσαν τὸν Λαυρέντιον, ἐλευθέρως ἐξεδηλοῦτο ἡ συμπάθεια, ἥτις φυσικῶς ἐκ τοῦ ἐπελθόντος δυστυχήματος ἐγεννᾶτο. Οὕτω, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 12ης πλείστα δείγματα τῆς συμπαθείας ταύτης ἐδόθησαν καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ τοῦ κυρίου Σουσά.

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης τὸν πλοῦσιον ἐκεῖνον κερδοσκόπον, τοῦ ὁποίου τὰς προσκλήσεις ὁ Λαυρέντιος ὑπέδειξεν ἐν τῇ ἀνακρίσει του, ὡς τὴν πρώτην ἀφορμὴν τῶν σφαλισμάτων αὐτοῦ. Ὁ κύριος Σουσά κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁδὸν Faubourg-Poissonnière. Τὴν οἰκίαν ταύτην εἶχεν ἀγοράσει εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας της, χάρις εἰς δολίαν κερδοσκοπίαν, δι' ὧν εἶχε τέλος καταστρέψει τὸν πρῶτον ιδιοκτήτην αὐτῆς. Ἡ οἰκία ἐκείνη συνίστατο ἐκ δύο μεγάλων καὶ ἀπαρallάκτων οἰκημάτων, ὧν τὸ πρῶτον, τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν, ἐνοικίαζεν, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ μεταξὺ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ κήπου, ἐκράτει ὁλόκληρον δι' ἑαυτόν. Ἐκτὸς τούτου ἐπεφυλάττατο καὶ τὴν χρῆσιν δύο μικρῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίσκων, εἰς τὸν πρῶτον τῶν ὁποίων εὐρίσκετο τὸ γραφεῖον του, συγχεόμενον ἐξ εὐρείας αἰθούσης, ἐν ἣ ἐργάζοντο τρεῖς ὑπάλληλοι.

Ὁ εἰς τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, ὁ φαινόμενος καὶ ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος, ἦτο ἐξηκοντούτης, εἶχε τὸ ὕψος σοδαρόν, καὶ ἐδέχετο πάντοτε ὑποκλινόμενος τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Σουσά, ὡς ἐξετέλει μετὰ λεπτολόγου ἀκριβείας μεμιγμένης μεθ' ὑπερηφανείας. Ὁ Ροκὲν ὠμίλει περὶ τοῦ κυρίου του πάντοτε μετὰ θαυμασμοῦ. ἦτο δι' αὐτόν τὸ πνεῦμα τῆς κερδοσκοπίας καὶ τῶν ὑποθέσεων, ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῇ διὰ τὰς ἐπιτυχίας του, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ λίαν ἐσεμνύνετο διότι ἦτο τὸ ὄργανον αὐτῶν. Ἐλεγεν αἱ ἐργασίαι μας, ἡ δὲ δόξα αὕτη τῷ ἥρκει. Ἀπλοῦς ἐνθουσιασμός, μεμιγμένος μετ' ἐγωϊσμοῦ, ὅστις τάχιστα θὰ διελύετο, ἂν ἡ τύχη ἔπαυε προσμειδῶσα τῷ κυρίῳ Σουσά.

Ἄν τις ἐξήτει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν, ὁ Ροκὲν δὲν ἤρνετο δεικνύων τὴν θύραν τοῦ γραφείου του. ἠγεῖρετο, προὔχρει μέχρι τῆς θύρας, ἔκρουε μετὰ προφυλάξεως δῖς, ἤκροατο ἐπὶ μίαν στιγμὴν, εἴτα στρεφόμενος πρὸς τὸν ἐπισκέπτην τῷ ἔλεγε διὰ μυστηριώδους ὕφους.

— Νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ εἰσέλθετε.

Ὁ ἐπισκέπτης, ἐπωφελούμενος τῆς ἀδείας εἰσῆρχετο ἐν τῷ γραφείῳ, διεσκευασμένῳ μετὰ πολυτελείας μᾶλλον ἢ φιλοκαλίας, ἐξεπλήσσετο δι' ἀνακαλύπτων «τὸ πνεῦμα τῆς κερδοσκοπίας καὶ τῶν ὑποθέσεων» ὑπὸ χαρακτηριστικὰ εὐσάρκου ἀνδρός, πεντήκοντα περίπου ἐτῶν ἡλικίας, βραχέος, προγαστρος, μὲ κοινὸν πρόσωπον καὶ χεῖλην προδίδοντα τὴν ἡδυπάθειαν, μὲ μικροὺς τέλους καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς· ὁ κύριος Σουσά ἐκινεῖτο ἀδίακόπως ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἐσταύρου τὰς κνήμας του τὴν μὲν ἐπὶ τῆς δέ, καὶ μετὰ

μειδιάματος ὅλως κοινῷ σῶς προσεκάλει νὰ καθήσῃτε καὶ ἐξηγηθῇτε.

Ἐὰν ὁ ἐπισκέπτης ἦν φίλος· «Σὺ εἶσαι; ἔλεγεν ὁ Σουσά ἐγειρόμενος καὶ τείνων τὴν χονδρὴν χεῖρά του. Ποῖος ὁ σκοπὸς τοῦ ἐρχομοῦ σου;... Ἐμβα λοιπὸν! Ὁ καπνίσωμεν μαζὺ ἐν σιγάρον» καὶ τὸν ὠδήγει εἰς τὸ βᾶθος τοῦ γραφείου, τὸν ἠνάγκαζε νὰ καθήσῃ ἐπὶ εὐρέος διβανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο καὶ αὐτός. Ἦναπτον σιγάρον καὶ συνδιέλογοντο περὶ ὅλων, περὶ χορευτριῶν, κερδοσκόπων, ἢ περὶ τοῦ χθεσίου δαίπνου καὶ τῶν ἱπποδρομιῶν τῆς αὐρίου. Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὸν ροῦν τῶν φλυαριῶν των καὶ τοῦ ἀμφιβόλου ἐγωϊσμοῦ των ἐμνηχνεύοντο, ἐν διαστήματι ὀλίγων δευτερολέπτων, ἐπιχείρησιν ἐνὸς ἐκατομμυρίου.

Περίεργον μίγμα εὐφύας καὶ ἀπλότητος ἐνυπῆρχε ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ. Τίς ἦτο; Πόθεν ἤρχετο; Τὸ ἠγνόουν καὶ οὐδεὶς ἀνῆσχε. Εἶχε περιουσίαν πέντε μέχρῃς ἐξ ἐκατομμυρίων καὶ αὐτὸ ἤρκει. Πρὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου ἀνεμειγνύετο εἰς παντὸς εἶδους συναλλαγὰς. Ἡ ἔναρξις τοῦ σταδίου τοῦ ὑπῆρξε, φαίνεται, λίαν μετρία, αἱ δὲ κακαὶ γλῶσσαι μετ' ἐπιτάσεως διέδιδον ὅτι ὁ Σουσά ἀφίκετο εἰς Παρίσιους σχεδὸν ἀνυπόδητος... ὅτι ἡμέραν τινὰ ἠναγκάσθη νὰ δανεισθῇ τρίακοντα λεπτὰ ἵνα φάγῃ κτλ. Συνήθεις διαδόσεις, αἵτινες περιβομβοῦσιν ἀλανθᾶστως περὶ τὰς μεγάλας περιουσίας τὰς αἰφνης ἀποκτηθείσας. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Σουσά δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν μετρίαν ἐκείνην κατάστασιν, ἀλλ' ὅτι αἱ ὑποθέσεις του προεχώρησαν τάχιστα λαβοῦσαι λαμπρὰν μετατροπὴν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐχαράκτηρισεν αὐτὸν ἀτελῶς, ἀποκαλέσας κερδοσκόπον οἰκοπέδων, καθότι ἐκερδοσκόπει ἐπὶ παντὸς κλάδου ἐμπορίου ἢ βιομηχανίας ὑποσχομένης βέβαια κέρδη. Δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν ἐπιχειρήσεις, ἐν ἣ δὲν εἶχε φανερόν ἢ κρύφιον συμφέρον καὶ εἰς τὴν δὲν ἐπενήργει ἐπαίσθητῶς ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ. Τὸ χρηματιστήριον ἦν δι' αὐτόν οἰκῆον, οὗ ἥττον ἐπαιζε μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, διὸ οὐδέποτε ἐνθυμοῦνται νὰ ἀπώλεσεν.

Ἐκτὸς τῶν ὑποθέσεων του ἦτο ἀχρεία φύσις καὶ περιωρισμένη διάνοια. Ἡ διανοητικὴ αὐτοῦ ἀνάπτυξις ἦν λίαν περιωρισμένη, καὶ τοῦτο ἠδυνάτο τις νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τῶν κινήσεων του, τῆς φυσιογνωμίας του, καὶ τῶν ἀστεϊσμῶν του. Ἦν εὐθύμος καὶ φιλοσκόμων ὁ χονδρὸς Σουσά, ὡς τὸν ἀπεκάλουν οἰκείως οἱ φίλοι του. Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ἡδυπάθειά του δὲν θὰ ἐξετιμῶντο ὑπὸ καλλιτέχνου τινος, ἀλλὰ καθίστατο ἀρεστὸς ὡς ἐκ τῆς ἀσώτου γενναιοδωρίας καὶ τῆς καλῆς του διαθέσεως. Τὸ ταμεῖον αὐτοῦ δὲν ἦτο ἐρμητικῶς κεκλεισμένον, ὥστε ἐξήρχοντο ἐνίοτε μετοχαί τινες, τοκομερίδια καὶ ἄμεσα δάνεια· καὶ ἐπειδὴ ἡ κοινωνία, ἐν ἣ ἤρσκετο νὰ ζῇ δὲν ἀποστρέφεται ἀπολύτως τοιαύτας φύσεις, ἦτο πανταχοῦ εὐπρόσδεκτος. Ἐγέλων μετ' εὐμενείας διὰ

τὰς εὐφυολογίας, ὡς ὑπέκλεπτε, τοῦτο δὲ καθίστα αὐτὸν ὄλβιον. Ἐνίοτε ὅμως τὴν ἀφελῇ ταύτην χαρὰν ἐτάρασσον ἀποτόμως.

— Ἀκουσον λοιπὸν μπαμπά, ἔλεγε τις πλησίον αὐτοῦ μετ' ἐρωνείας, νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν γνωρίζω....

— Σιώπα, γελοῖτε! ἔλεγε τότε ὁ Σουσά δι' ὕφους ἀστείου ἄμα καὶ δυσηρεστημένου.

Ὁ εἰρωνευόμενος αὐτὸν ἦτο ὁ υἱὸς του Ἐμερὺ εἰκοσαετῆς νέος, ὅστις ἦν ὁ φίλος καὶ σύντροφος τοῦ κυρίου Σουσά. Ὡς ἐκ τούτου εἶχε προκύψει ὑπερβολικὴ οἰκειότης, διὰ τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ μετανοῇ, διότι ἂν παρημέλει τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ τὴν πατρικὴν αἰδῶ, δὲν ἐπεθύμει ὅμως νὰ σκώπτεται, ὁ δὲ Ἐμερὺ οὔτε κἂν ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δυσἀρέσκειαν ταύτην.

Τοιοῦτος ἦν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Ροκὲν ἠγάπα νὰ συνταυτίζεται.

ΙΓ'

Τὴν πρωΐαν τῆς 12 Ἰουλίου, ὁ κύριος Σουσά ἦν μόνος ἐν τῷ γραφείῳ του· ὁ κύριος Ροκὲν εἰσῆλθεν ὅπως τῷ παραδώσῃ ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποπερατώσει, συγχρόνως δὲ τῷ ἐνεχείρησε τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων, ἐν τῷ ὁποίῳ περιεγράφετο τὸ κακούρηγμα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπεν ὁ Σουσά. Πῶς! κυρίᾳ Δαλισιέ.

— Ναί, καὶ δὲν εἰζεύρω ἂν εἶνε ἡ μητέρα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἔβλεπα ἐνίοτε εἰς τὰς ἐσπερίδας σας.

— Ναί, ναί! εἶπεν ὁ κύριος Σουσά διατρέχων μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς τὴν ἐφημερίδα, Λαυρέντιος Δαλισιέ ὁδὸς Γραμόν... αὐτὸς εἶνε... Ὁ δυστυχὴς! πόσον εἶνε δυσάρεστον αὐτό.... Ἀ! φαίνεται ὅτι ὁ δολοφόνος συνελήφθη....

— Τί φοβερόν δυστύχημα.

— Βέβαια! Ἀκουσε, δὲν θὰ λησμονήσῃς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην διὰ τὴν Μασσαλίαν.... Εἶνε κατεπιγύουσα.... Ὁ ὕψωμός τῶν γεννημάτων εἶνε ἀναπόφευκτος.

— Μείνατε ἡσυχος.

— Καλὰ. Εἶνε φρικτὸς τὸ κακούρηγμα αὐτό. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τίποτε.... Ἐστειλες εἰς τὴν ὁδὸν Ριβολί ἐκεῖνο τὸ δέμα;

— Ναί.

— Καὶ τί ἀπάντησαν;

— Παραδέχονται.

— Ἦμην βέβαιος. Ὁ δυστυχὴς Δαλισιέ, εἶνε φρικτὸν! Τέλος πάντων!

Ὁ Ροκὲν ἐξῆλθε βιαζόμενος ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ὁ Σουσά ἤρξατο φυλλομετρῶν τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του χαρτὰ καὶ λαμβάνων σημειώσεις. Εἴτα, ἄμα ἤχησε μεσημβρία, ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του. Ἐγευματίζε μετὰ τῆς οἰκογενείας του κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν.

Ἀναμφιβόλως τοῦτο ἦτο ἐξαίρεσις,

διότι ἡ κυρία Σουσα παρατηρήσασα τὸν σύζυγόν της ἐξεπλάγη καὶ τὸν νῆχαρίστησεν εἰρωνικῶς διὰ τὴν χάριν, ἣν ἔκαμνεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα του.

— Ἡ Αἰμιλία θὰ καταγοητευθῇ, εἶπε.

— Ὁ Ἐμερὺ δὲν ἦλθεν; ἠρώτησεν ὁ Σουσα διὰ νὰ ἀλλάξῃ ὁμιλίαν.

— Ὅχι, γνωρίζεις ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν τὸ συνειθίζει.

— Πράγματι εἶνε ἱπποδρόμιον σήμερον εἰς τὸ Σαντιλλὺ καὶ θὰ εἶνε ἐκεῖ.

— Ἄν λυπῆσαι διότι δὲν τὸν συνώδευσε, εἶνε ἀκόμη καιρὸς...

— Ὅχι, εἶνε ἀργά, εἶπεν ὁ Σουσα διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Εἶχεν ἐθισθῇ εἰς τοὺς τρόπους τούτους καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Σουσα, τὴν ἀδιαφορίαν του ἐθεώρει ὡς εὐθελίαν καὶ δὲν ἠσθάνετο διὰ τὸν σύζυγόν της εἰμὴ οἶκτον.

Ἦσαν οἱ μᾶλλον ἀνόμοιοι τύποι. Ἡ κυρία Σουσα ὑψηλή, ἀδύνατος, ἀπετέλει πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ Βάρ, ἀρχαίου σιδηρουργοῦ, εἶχε συζευχθῇ τὸν Σουσα ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν «ὅτε ἤρχιζεν, ὡς ἔλεγεν οὗτος, νὰ γηράσκῃ».

Καὶ ὅμως παρὰ τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν, ἐθρήνει διότι εἶχε κακοπέσει. Ὁ Σουσα ἔκτοτε ἐγένετο ἑκατομμυριούχος, ὁ δὲ σιδηρουργὸς εἶχε τριπλασιάσει τὴν περιουσίαν του· ἀλλ' ἡ εὐγενὴς αὕτη ἀπῆλθον ἀμφοτέρους, ὁ δὲ γέρων Βάρ μετὰ τὴν δυσχερείαν ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ μέγαρόν της τῆς ὁδοῦ Poissonière, ὥστε οὗτος δὲν τὴν ἐπεσκέπτετο πλέον.

Δὲν ἠδύνατο τόσο εὐκόλως νὰ ἀποβάλλῃ καὶ τὸν σύζυγόν της· οὐχ ἤττον μετεχειρίζετο αὐτὸν ὡς ταμίαν ἢ ἐπιστάτην της. Τὸν ἐπέπληττεν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν τύπον, διότι κατ' οὐσίαν θὰ ἀπηλπίζετο, ἂν ἐβλεπεν αὐτὸν συχνὰ πλησίον της. Τὸ ὄνομα Σουσα τῇ ἦτο μισητόν, τὰς δὲ ἐπιστολάς της ὑπέγραφε διὰ τοῦ πατρικοῦ αὐτῆς ὀνόματος, ἴσως διότι ἀπεκαλεῖτο Δελφίνη, καὶ τῇ ἐφαίνετο ὄνομα εὐγενείας.

Ταῦτα ἐγένοντο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συνδέσῃ γνωριμίας μετὰ οἰκογενειῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν ἐπέτυχεν περιφανῶς, τοῦτο δὲ οὐδαμῶς ἐννοεῖται ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς συζυγικῆς περιουσίας. Προσεποιεῖτο τὴν εὐσεβῇ, ἐλάμβανε δὲ μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐπιτροπὰς καὶ τὰ κομιτάτα, τοὺς χοροὺς καὶ τὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐνεργούμενα λαχεῖα. Αἱ προσφοραὶ τῆς ἦσαν αἱ γενναϊότεραι πάντοτε, ὅχι θεαίως ἐκ φιλάνθρωπίας, ἀλλ' οἱ πτωχοὶ εὐτυχῶς δὲν ἐξετάζουσι τὴν συνειδήσιν τῶν εὐεργετῶν των.

Ἡ χεὶρ δίδει· τοῦτο εἶνε τὸ σπουδαῖον ἢ καρδίᾳ οὐδὲν παρατηρεῖ.

Ἡ Αἰμιλία ὑπέδεχθη τὸν πατέρα της διὰ τρόπον ὅλως διαφόρον προσμεριδίασα αὐτῇ θελκτικώτατα.

Ἡ Αἰμιλία ἦν ὥραια νέα εἰκοσαέτις, λεπτορρύνῃ· εἶχε τοὺς τρόπους πλήρεις χάριτος καὶ λεπτότητος· τὸ μικρὸν αὐτῆς ἀνάστημα ἦτο εὐκαμπτον καὶ κομ-

ψόν, ἡ δὲ προσπεποιημένη νωχέλεια τοῦ βήματός της καθίστατο καταφανεστέρα ὑπὸ τῆς λάμψεως τοῦ βλέμματός της καὶ τῆς λεπτῆς εἰρωνίας, ἣτις παρετρεῖτο ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ποῦ εἶχεν ἀντλήσει τὴν καλλονὴν καὶ τὸ θέλγητρον ἐκεῖνο; Μετὰ δυσκολίας θ' ἀπάντηα τις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, εἰς μάτην δὲ ἡ κυρία Σουσα ἐπανελάμβανε: «εἶνε αἱμά μου». Καὶ ὁ Σουσα ἐσεμνύνετο διὰ τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ἄνευ ὑπερβολῆς· ἠρκεῖτο νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν περιποιῇται πολὺ, διὰ τοῦτο δὲ τῇ ἦτο εὐγνώμων. Ὡς πρὸς τὴν μητέρα της δὲ ἡ Αἰμιλία εἶχεν ἀρκοῦν πνεῦμα, ὥστε ἠσθάνετο πόσον καθίστατο γελοῖα, ὅχι διότι καὶ αὕτη δὲν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν της καὶ μάλιστα εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἀνεπτυγμένην, ἀλλὰ διότι θὰ ἠρυθρία ἂν, ὅπως ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν, κατέφευγεν εἰς τὰ εὐτελῆ καὶ πενιχρὰ μέσα, ἅτινα ἡ μήτηρ της μετεχειρίζετο. Εἶχε συναίσθησιν τῆς ἀξίας της καὶ ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἐν μόνον τῇ ἔλειπεν· ἐν ὀνόματι, εἰς τίτλος. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως, ἣν κατεῖχον, κατὰκτησις δὲν ἦτο ἀδύνατος, διότι οἱ περὶ αὐτὴν ἦσαν πολυπληθεῖς. Ἐφαίνετο μάλιστα σχεδὸν ἀποφασίσασα, ὁ δὲ κύριος δὲ Μερὰκ ἦτο ἀντικείμενον ἰδιαζούσης προτιμήσεως.

Ὁ κύριος οὗτος ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου, καὶ ὅχι τόσο εὐειδής, ἀλλ' ἡ εὐγένεια καὶ ὁ τίτλος τοῦ μαρκησίου πανταχοῦ τῇ ἦνοιγον ἐλευθέρως τὴν θύραν. Ἡ οἰκογένειά του εἶχε καταστραφῇ ὡς ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ τοῦτο ὀλίγον ἐνδιέφερε τὴν Αἰμιλίαν. Ἄλλως τε, ὑπέφερε τὴν πτωχείαν του τόσο ὑπερηφάνως, ὥστε ἦτο βέβαιον ὅτι αἱ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Σουσα συχνὰ ἐπισκέψεις του προήρχοντο ὑπὸ εὐτελοῦς συμφέροντος.

Τοιαῦτα ἦσαν αἱ διαθέσεις τῆς Αἰμιλίας, ὅτε ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ παρουσιάσθη τὸ πρῶτον. Μειδιάσασα ὡς ἐκ τοῦ δειλοῦ καὶ ἀδεξίου ὕφους του, παρετήρησεν οὐχ ἤττον ὅτι, καίτοι δὲν εἶχε τὴν κομψότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ, ἦτο ὅμως ὥραιότερος καὶ νεώτερος. Μετ' ὀλίγον παρετήρησεν ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ἀνώτερος αὐτῆς κατὰ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν περιουσίαν· ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἡδέως θορυβουμένην ἐκ τῶν περιπαθῶν καὶ δειλῶν βλεμμάτων του καὶ ἴσως ἀκουσίως τῇ εἶχεν ὑποδείξει ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ὥστε ἡ κυρία Σουσα νὰ ἀπεκδυθῇ τὰς προκαταλήψεις της καὶ δέχθῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὰς συναναστροφάς της.

Ἀκριβῶς μία ἐκ τῶν ἐσπερίδων τούτων ἦν ὠρισμένη διὰ τὴν ἐπαύριον, καὶ κατὰ τὸ πρόγευμα ἐγένετο λόγος περὶ τῶν προσκεκλημένων.

— Δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῶμεν πλέον διὰ τὸν κύριον δὲ Βουρζύ, εἶπεν ἡ κυρία Σουσα, καὶ λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο... Ἀναχωρεῖ ἀπόψε ἢ αὔριον θὰ ἔχωμεν ὁμῶς τὸν κύριον Ὁρνέλ, τὸν κύριον Δαλισιέ... αὐτὸς δὲν λείπει ποτέ.

— Ἀ! ὅχι, εἶπεν ὁ Σουσα, θὰ λείψῃ τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας.

Ἡ Αἰμιλία ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως.

— Διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σουσα.

— Διότι τῇ συνέβη μέγα δυστύχημα. Ἐδολοφόνησεν τὴν μητέρα του.

— Τὴν ἐδολοφόνησαν!... εἶνε δυνατόν;

— Ποῦ τὸ ἔμαθες; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σουσα.

— Ὁ Ροκὲν τὸ ἀνέγνωσεν εἰς μίαν ἐφημερίδα. Περιμένετε.

Ἐκρούσε τὸν κῶδωνα καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ ὑπηρέτης ἐκόμισε τὴν Ἐφημερίδα τῶν δικαστηρίων.

Ἡ Αἰμιλία ἀνέγνωσε τὸ ἀρθρον διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ; ποῦ εἶνε ἡ ὁδὸς αὕτη; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σουσα.

— Εἰς Βατινιόλ.

— Ἀ! ἡ κυρία αὕτη κατοικοῦσεν εἰς Βατινιόλ, εἶπε δι' ὕφους περιφρονητικοῦ.

— Εἰς Βατινιόλ ἢ ἀλλοῦ τί σημαίνει; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· εἶνε φρικῶδες! Τί δυστύχημα διὰ τὸν κύριον Δαλισιέ. Δὲν θὰ ὑπάγῃ, πατέρα, νὰ ἀφήσῃς τὸ ἐπισκεπτήριόν σου;

— Βεβαίως. Τὸ εἶχα κατὰ νοῦν, εἶπεν ὁ Σουσα, ὅστις οὐδόλως εἶχε συλλογισθῇ τοῦτο.

Ἡ Αἰμιλία τὸν νῆχαρίστησε ζωηρῶς.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς κυρίας Σουσα, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν ὁμιλίαν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐσπερίδος, δὲν ἐγένετο λόγος ἢ περὶ τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης ὑποθέσεως. Ἡ Αἰμιλία ἐφαντάζετο τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Λαυρεντίου. Τοῦλάχιστον ἦτο παρηγορία δι' αὐτὸν ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου. Τίς ἦτο ὁ ἀθλιος αὐτός; Πιθανῶς κακοῦργός τις, δραπετῆς τοῦ κατέργου.

ΙΖ'

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Σουσα ἐξεληθὼν ἀνεμνήσθη τῆς ὑποσχέσεως, ἣν ἔδωκε πρὸς τὴν Αἰμιλίαν, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Γραμόν. Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 21 θύραν συνήντησε τὸν Εὐτύχιον Λεφόρ, ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ τραπεζίτου του, ὅστις, ὡς αὐτός, μετέβαινεν ἵνα συλληπθῇ τὸν Λαυρέντιον· ἀμφοτέροι συνεφώνησαν ὅτι τὸ ἐπὶ τὸν δολοφόνου ἦτο ἀξιοθρήνητον, εἴτα δὲ ἐκρούσαν τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Λαυρεντίου. Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ θυρωροῦ, ὅτι ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἐξέλθει, ἀμφοτέροι ἀφήκαν τὰ ἐπισκεπτήριά των.

— Δὲν φαίνεσθε πλέον εἰς τὸ χρηματιστήριον, εἶπεν ὁ Λεφόρ τῇ Σουσα· ἀφήσατε λοιπόν ἐντελῶς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτάς;

— Πρὸ καιροῦ μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Σουσα.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἄμα ἐξῆλθον, ἀτυνομικὸς κλητὴρ, ὅστις ἦν κεκρυμμένος εἰς τὸ δωματίον τοῦ θυρωροῦ, παρετήρησε τὰ ἐπισκεπτή-

ρια, ἅτινα καὶ παρέλαβεν. Ὁ κλητὴρ οὗτος διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου εἶχε συναῖξει πλεῖστα ἐπισκεπτήρια, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ δικηγόρου Γλαβόν. Αἱ συμπαθεῖς ἐνδείξεις αὗται, προερχόμεναι ἅπασαι ἐξ ἀνθρώπων ἐντιμοτάτων, συνηγόρου ὑπὲρ τοῦ Λαυρεντίου. Ἐν τούτοις πιθανόν ἦτο ἡ κατηγορία ν' ἀνεκάλυπτε καὶ εἰς τοῦτο ὑποκρίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα, δι' ὧν εἶχε δυνηθῇ νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐνοίαν ἀπάντων.

Ἡ ἐνεδρα αὕτη, ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμῶν στηθεῖσα εἰν οὐδὲν ὠφέλησε τὴν δικαιοσύνην, δυσηρέτησε δὲ οὐκ ὀλίγον τοὺς φίλους τοῦ Λαυρεντίου, οἵτινες μαθόντες τὴν ἐπισοῦσαν τὴν σύλληψιν ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰς φοβερὰς ὑπονοίας, αἵτινες ἐβάρυνον αὐτὸν, μετενόουν διὰ τὸ διάβημά των. Καὶ αὐτὸς ὁ Σουσά τόσον ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν ἐσχετιζέτο ἀμέσως μὲ τὸς οικονομολογικοὺς τοῦ ὑπολογισμοῦ, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐπραττε καλλίτερον ἂν δὲν ἤκουε τὴν Αἰμιλίαν. Ἐν τούτοις, ἡρώτα αὐτὸν ἂν πράγματι ὁ Λαυρέντιος ἦν ἐνοχος, ἂν ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐπλανᾶτο καὶ ἐπανεγίνωσκε ἄρθρον τι τῆς Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸν τίτλον Εἰς ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ συνοψίζοντο ἅπασαι αἱ προκαλέσασαι τὴν σύλληψιν τοῦ Λαυρεντίου ἀποδείξεις.

— Δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, εἶπε... καὶ ἐγὼ ὁ ὅποιος εἶχα τὴν ἀπλότητα νὰ τὸν λυπηθῶ... ἀλλὰ τίς ἡδύνατο νὰ φαντασθῇ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ἐμερὺ εἰσήλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Καλημέρα, μπαμπά, εἶπε διὰ τοῦ αὐθάδους ἐκείνου ὕφους, ὅπερ τὸν ἐχαράκτιζεν, πῶς εἶσαι σήμερον;

Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ διβανίου χασμώνυμος ἐκ κοπώσεως καὶ ἀηδίας. Ὁ Σουσά ἔσπευσε νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὸ συμβᾶν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, εἶπε διακόπτων αὐτὸν μετ' ἀφελείας ὁ Ἐμερὺ, πρὸ ὀλίγου τὸ ἔμαθα.

— ὦ! καὶ τί λέγεις; δὲν εἶνε φρικῶδες;

— Μπα, δὲν πιστεύω.

Ὁ Ἐμερὺ εἶπε τοῦτο σοβαρῶς καὶ μὲ ὕψος ἀνθρώπου πεπεισμένου, οὐχὶ διότι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἄγριον ἔνστικτον, ἀλλ' ἡ μανία τῆς ἰδιοτροπίας τὸν ἔκαμνε νὰ φαίνεται ὑπερβολικὸς μέχρι τοῦ γελοίου, καὶ ἂν ἅσαν στιγμὴν νὰ ἀντιστρατεύηται πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὰ παραδεγμένα αἰσθήματα.

Οὕτως ὁ Σουσά δὲν ἐσκανδαλίσθη οὔτε ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτῇ, ἥτις πιθανῶς ἦτο ὁ πρόλογος γελοίας τινος σκέψεως, προκειμένου περὶ δολοφονίας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπεθύμει ν' ἀκούσῃ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς:

— Σιώπα, εἶπεν, εἶνε μερικὰ πράγματα, μὲ τὰ ὅποια δὲν ἐπιστρέφεται εἰς κένενα νὰ ἀστειεύεται.

— Σὲ βεβαίω ὅτι δὲν ἀστειεύομαι.

— Ναί! ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἦσο

χθὲς εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Σαντιλῦ.

Ἦτο καλόν;

— Ὅχι! ὅλως διόλου, γελοῖον. Φαντάσου νὰ κάμνουν ἵπποδρόμια ἐν μέσῳ Ἰσουλίου.

— Ἦτο ἀπλὴ δοκιμὴ.

— Καλλίστα. Ἡ ἀριστοκρατία ἀντεπροσωπεύετο ἀπὸ ὑπαλλήλους μὲ τὰ κυριακά των ἐνδύματα. Ἐκτός ἀπὸ μερικὸς βλάκας, ὡς ἐγώ, οἱ ὅποιοι συνελήφθησαν εἰς τὴν παγίδα...

— Λοιπὸν τὰ στοιχίσματα δὲν ἦσαν μεγάλη;

— Ἐστάθην ἀρκετὰ ἐξυπνος, ὥστε δὲν ἔχασα παρὰ μόνον τριάντα λουδοβίκια. Ἐπειτα κατὰ τὰς τρεῖς ἔπесе μία ὠραία βροχή... συνήντησα τὸν Ταρασσόν. Ἐπεστρέψαμεν ταχέως εἰς Παρίσιους καὶ διὰ νὰ ἀποζημιωθῶμεν ἐγευματίσαμεν εἰς τῆς Βασιλικῆς. Ἐπειτα ἐπήγαμεν εἰς τῆς Εὐφημίας... Αἶ, τί κάμνεις μορφασμούς;...

— Θὰ ἤρως ἐκεῖ, κατὰ τὸ σύνθημα, καλὴν συναναστροφὴν.

— Ἐλεῖπες καὶ τοῦ λόγου σου, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ἡ συντροφία δὲν ἦτο δυσάρεστος διὰ τοῦτο. Τὸ δυσάρεστον εἶνε ὅτι ἔχασα ἑκατὸν ἐξήντα λουδοβίκια.

— Ἀ! πάρα τρέχεις!

— Αὐτὸ σὲ ἐκπλήσσει.

— Διάβολε! αὐτὸ εἶνε πολὺ, τὸ παραδέχεσαι καὶ σὺ. Προχθὲς ἀκόμη ἐπλήρωσα διὰ σὲ ἐν γραμματίῳ δύο χιλιάδων φράγκων.

— Ἀκριβῶς μοὶ ἐνθυμίζεις ὅτι ἔχω καὶ ἐν ἄλλῳ, τὸ ὅποῖον λήγει εἰς τὰς δεκαπέντε μεθάριον...

— Ἀ! ἀστειεύεσαι;

— Ποτέ, ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σοὶ παρατηρήσω καὶ πάλιν ὅτι πολὺ τρέχεις.

— Ἀλήθεια;

— Γνωρίζεις τί ἔχω ἐξοδεύσει δι' ἐσὲ πρὸ ἑξ μηνῶν;

— Ἀ! μπᾶ! Ὁ πατὴρ κάμνει λογαριασμοὺς μὲ τὸν υἱόν του.

— Σαράντα χιλιάδες φράγκων... καὶ τοῦτο σὲ ἐμποδίζει νὰ κάμνῃς χρέη.

— Φυσικά.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ, λυποῦμαι διότι σοῦ τὸ λέγω, πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ σωφρονισθῇς.

— ὦς φαίνεται ἤλθα ἐδῶ διὰ ν' ἀκούσω φιλοσοφίας. Περίμενε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, μεταβάλλων θέσιν ἐπὶ τοῦ διβανίου... δύνασαι νὰ ἐξακολουθήσῃς.

— Δὲν πρόκειται περὶ φιλοσοφίας, εἶπεν ὁ Σουσά. Σοῦ ὁμιλῶ σπουδαίως, καὶ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς ἂν μὲ ἀκούσῃς. Ἐξοδεύεις πολλὰ. Νά. Καὶ ποῖος διάβολος εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἀντήχῃ!... τὰ χρέη αὐξάνουν καθ' ἡμέραν... Μετριάσου, σκέψου... Εἶνε τάχα ἀδύνατον αὐτό; βλέπεις ὅτι δὲν εἰμαι πατέρης μουρμούρης, σοὶ ὁμιλῶ ὡς φίλος.

— Εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἀλλ' εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ συνεννοηθῶμεν.

— Διατί;

— Διότι ὁ καθείς μας ἀναχωρεῖ ἀπὸ σημεῖον ὅλως διόλου ἀντίθετον. Εὐρίσκεις ὅτι ἐξοδεύω πολλὰ, ἐνῶ ἐγὼ ἤρχιζα νὰ ἀντιῶμαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀκριβῶς διὰ τὸ ἀντίθετον.

Ὁ Σουσά ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ ἄλλη ἀναιδὴς ἀστειότης, εἶπε, δὲν εἶνε λοιπὸν τρόπος νὰ ὁμιλήσῃ κάνας φρόνιμα μαζὺ σου.

— Μὲ συγχωρεῖς... Τοῦ λόγου σου ἔχεις ἰδέας παραδοξούς, θέλεις νὰ ζῶς υἱὸς ὑπαλλήλου ἢ μικρεμποροῦ.

— Ὅχι. Αὐτὸ θὰ ἦτον ὑπερβολικὸν καὶ ἐγὼ πρῶτος θὰ σὲ κατηγοροῦν δι' αὐτό, ἀλλὰ θὰ παραδεχθῇς ὅτι ὑπάρχει μέσος ὁρος.

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ μέσος ὁρος; Ἰσχυρίζεσαι ὅτι τὸν ὑπερέβην, ἐνῶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔμεινα πολὺ ὀπίσω.

— Εὐχαριστῶ... τί ἰδέαν λοιπὸν ἔχεις διὰ τὴν περιουσίαν μου;

— Ἰδέαν μεγίστην, σὲ προειδοποιῶ, καὶ θὰ ἐλυπούμην ἂν τὴν ἡλάττων... Ἀνακατεύεσαι εἰς ἀπείρους μικρὰς ραδιογραφίας, αἱ ὅποιαι θὰ σοῦ παρέχουν ἀπειρα κέρδη.

— Μὲ συγχωρεῖς... δὲν πρόκειται περὶ ραδιογραφίων...

— ὦ! δὲν σημαίνει τίποτε ἡ λέξις... ἐκτός ἂν ἔκλεψες τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιτηδείου, τὸ ὅποῖον φέρεις...

— Δὲν ἔκλεψα τίποτε... ἀλλὰ τὰ χρήματα δὲν ἔρχονται καθὼς φαντάζεσαι.

— Ὁμολογῶ ὅτι γνωρίζω πολὺ καλλίτερα πῶς φεύγουν ἀλλὰ πρόσεξε! Κινδυνεύεις νὰ μὲ ἀπογοητεύσῃς. Ἄν δὲν ἦσαι πλέον ἡ θαυμασία ἐκείνη ἀντλία ἡ ἐξάγουσα φράγκα, τί γόητρον θέλεις νὰ διατηρήσῃς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου;

— Πῶς! τί γόητρον;... λοιπὸν ὠρκίσθης νά...

— Ἐπειτα, ἐξικολούθησεν ὁ Ἐμερὺ... ἔχω μίαν ἀμφιβολίαν... Ἐσκέφθης ποτὲ τὰ καθήκοντα τῆς πατρότητος; Εἶνε πολὺ βαρύτερα ἀφ' ὅτι τὰ φαντάζεσαι. Λοιπὸν, ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ ρυθμίσω τὰς δαπάνας μου συμφώνως μὲ τὰ κέρδη σου;

— Νομίζω.

— Πρέπει τὸνναντίον τοῦ λόγου σου νὰ ρυθμίσῃς τὰ κέρδη σου καὶ τὰς ὠφελείας συμφώνως μὲ τὰς δαπάνας μου.

— Μὲ σκοτίζεις, εἶπεν ὁ Σουσά. Καὶ κάμνω πολὺ κακὰ νὰ θέλω νὰ σπουδαιολογήσω μαζὺ σου.

[Ἐπεται συνέχεια]

*Ρ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.